វគ្គ IX

សំណេរលើជញ្ជាំង

- តើមានបញ្ហាអីនៅទីនេះ? តើមានរឿងអ្វីកើតឡើង?

ដោយទទួលការចាប់អារម្មណ៍ពីសម្រែករបស់មេលហ្វ័យទាំងឥតមន្ទិលសង្ស័យអ្វី អារហ្គុស ហ្វីលច្ចក៏យកស្មាផែកផ្លូវឆ្លងកាត់ហ្វូងមនុស្ស។ បន្ទាប់មក គាត់ក៏ឃើញអ្នកស្រីណូរីស រួចក៏ថយក្រោយវិញ ថែមទាំងយកដៃខ្ទប់មុខយ៉ាងណែនដោយស្លុតអារម្មណ៍ ។

- ឆ្មាខ្ញុំ! ឆ្មារបស់ខ្ញុំ! តើមានអ្វីកើតឡើងចំពោះអ្នកស្រី ណូរីស?- គាត់ស្រែកសួរ។

ហើយភ្នែកដែលលៀនចេញមកក្រៅរបស់គាត់បង្វែរមកចំហេរី។

- គឺឯង!- គាត់ឧទានឡើង។ - គឺឯង! ឯងបានធ្វើឃាតឆ្មារបស់ខ្ញុំ! ឯងបានសម្លាប់វា! ខ្ញុំនឹងសម្លាប់ឯង! ខ្ញុំនឹង...

- អារហ្គុស!

លោក ដាំប័លដ័របានមកដល់កន្លែងកើតហេតុ ព្រមទាំងមានគ្រូដទៃទៀតមកតាមពីក្រោម។ ពេលមួយភ្លែតនោះ គាត់បានគ្រវាសភ្នែកមើលមកហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី រួចស្រាយអ្នកស្រីណូរីសចេញពីកន្ត្រកដាក់ចន្លុះ។

- មកតាមខ្ញុំ អារហ្គុស! - គាត់និយាយទៅកាន់ ហ្វីលច្ច។ - ពួកឯងក៏អញ្ចឹងដែរ លោកផោតធ័រ លោកវីស្លី និងកញ្ញាហ្គ្រេនជឺរ។

ឡក់ហាតបោះជំហានមកមុខទាំងរង្សើងឆ្ងល់។

- ការិយាល័យរបស់ខ្ញុំនៅជិតជាងគេ លោកនាយក...គឺនៅជាន់លើនេះឯង...សូមអញ្ជើញចុះ...

- អរគុណលោកហើយ ហ្គីលដឺរ័យ- ដាំប័លដ័រតប។

ហ្វូងមនុស្សដ៏ស្ងៀមស្ងាត់ចាប់ផ្ដើមបំបែកគ្នាដើម្បីឲ្យពួកគេឆ្លងកាត់។ ឡក់ហាត ដែលមើលទៅដូចជារំភើបចិត្ត និងធ្វើឫកក្អេងក្អាង ដើរយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់តាមពីក្រោយលោក ដាំប័លដ័រ ចំនែក សាស្ត្រាចារ្យ ម៉ាកហ្គូណាហ្គាល និងស្នេពក៏ធ្វើដូច្នេះដែរ។

ខណៈពេលដែលពួកគេដើរចូលទៅក្នុងការិយាល័យងងឹតស្លុងរបស់ឡក់ហាត ស្រាប់តែមានចលនាបែបភ្ញាក់ភ្លាមៗកើតឡើងនៅតាមជញ្ជាំង។ ហេរី ឃើញរូបលោក ឡក់ហាត ជាច្រើននៅក្នុងស៊ុមរូបថតគេចចេញពីក្រសែភ្នែក ថែមទាំងមានប្រដាប់រមូរ

សក់នៅពីលើក្បាលផង។ លោក ឡក់ហាត ពិតប្រាកដបានបញ្ចេះទៀននៅលើតុការិយាល័យរបស់គាត់ ហើយឈរទៅក្រោយ។ លោក ដាំប័លដ័រ បានផ្តេកអ្នកស្រីណូរីសនៅលើផ្ទៃតុដ៏រលោងស្រិល ហើយចាប់ផ្តើមពិនិត្យពិច័យវា។ ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី សម្លឹងមើលគ្នាទៅវិញទៅមកដោយធ្វើទឹកមុខតឹងតែង ហើយក៏ទម្លាក់ខ្លួនទៅលើកៅអីនៅក្រៅរង្វង់នៃពន្លឺទៀន ដោយរវៃ្ភកតាម មើល។

ចុងច្រមុះសេកដ៏វែងរបស់ ដាំប័លដ័រ នៅមិនដល់មួយអ៊ីងពីរោមអ្នកស្រីណូរីសផង។ គាត់កំពុងតែសម្លឹងមើលវាយ៉ាងជិតជិតតាមរយៈវ៉ែនតារាងចំណិតខែរបស់គាត់ ព្រមទាំងម្រាមដៃវែងៗរបស់គាត់ចាក់ថ្នមៗ។ សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបង្អោនខ្លួនស្ទើរតែទៅប៉ះ ដោយបង្រួញកែវភ្នែករបស់គាត់។ ស្នេពវិញ លេចឡើងស្ងួតៗពីខាងក្រោយពួកគាត់ ឯខ្លួនគាត់ពាក់កណ្តាលត្រូវបាំងដោយស្រមោលអន្ធការ ថែមទាំងមានទឹកមុខយ៉ាងចម្លែកបំផុតខុសពីប្រក្រតី៖ មើលទៅ ហាក់ដូចជាគាត់កំពុងតែព្យាយាមយ៉ាងខ្លាំងដើម្បីទប់ខ្លួនឯងមិនឲ្យញញឹម។ រីឯលោក ឡក់ហាត កំពុងតែដើរក្រវែលចុះឡើងនៅជុំវិញពួកគេទាំងអស់គ្នា ដោយផ្តល់ជាយោបល់ប៉ប៉ាច់ប៉ប៉ោចឥតឈប់។

- វាច្បាស់ជាបណ្តាសាមួយហើយ ដែលបានសម្លាប់វានោះ...ប្រហែលជាត្រូវអាគមបំផ្លាញព្រលឹង...ខ្ញុំធ្លាប់ឃើញអាគមហ្នឹងត្រូវបានគេប្រើប្រាស់ជាច្រើនដង ពិតជាស៊យមែនដែលខ្ញុំមិននៅទីនោះ ខ្ញុំដឹងបាលីប្រឆាំងដែលអាចនឹងជួយសង្គ្រោះជីវិតវាបាន...

ឃ្លាប្រយោគរបស់ ឡក់ហាត ត្រូវគួបផ្សំបន្ថែមទៅដោយការយំខ្សឹកខ្សួលយ៉ាងឈឺចាប់ ដែលគ្មានទឹកភ្នែកស្រក់របស់ហ្វីលច្ឆ។ គាត់អង្គុយចាក់ឫសលើកៅអីមួយក្បែរតុការិយាល័យ ដោយមិនហ៊ានសម្លឹងមើលមកអ្នកស្រី ណូរីស ព្រមទាំងយកដៃខ្ទប់មុខជិត។ ទុកជាវាស្អប់ខ្ពើមហ្វីលច្ឆខ្លាំងយ៉ាងណា ក៏ហេរីមិនអាចទប់ចិត្តមិនមានអារម្មណ៍សោកស្តាយបន្តិចបន្តួចជំនួសគាត់បានដែរ ទោះជាសេចក្តីសោកស្តាយនេះមិនស្មើនឹងទុក្ខរបស់វាយ៉ាងណាក្តី។ ប្រសិនបើលោក ដាំប័លដ័រជឿហ្វីលច្ឆមែននោះ វាមុខជានឹងត្រូវបណ្តេញចេញពីសាលាជាក់ជាមិនខាន។

លោក ដាំប័លដ័រ ឥឡូវគាត់កំពុងតែនិយាយរង៉ូវៗនូវពាក្យចម្លែកៗ ហើយគោះអ្នកស្រីណូរីសតិចៗនឹងចង្កឹះវេទមន្តរបស់គាត់ ប៉ុន្តែគ្មានអ្វីកើតឡើងនោះទេ៖ វានៅតែមើលទៅដូច ទើបតែត្រូវគេចាប់គ្រញែចងាប់អំបាញ់មិញដដែល។

- ...ខ្ញុំនៅចាំរឿងមួយស្រដៀងនឹងស្ថានភាពបែបនេះ ដែលកើតឡើងនៅ អូអាហ្កាដូហ្គូ - លោកឡក់ហាតបន្លឺឡើង - ជាការវាយប្រហារស៊េរីជាមួយគ្នាហ្នឹងឯង ហើយសុទ្ធតែមានចារនៅក្នុងសៀវភៅជីវប្រវត្តិរបស់ខ្ញុំទាំងអស់ ខ្ញុំ បានផ្តល់ឲ្យអ្នកក្រុងនូវអាគមគាថាសម្រាប់ការពារជាច្រើនផ្សេងៗគ្នា ដែលសុទ្ធតែបានដោះស្រាយបញ្ហាទាំងអស់អោយជ្រះស្រឡះភ្លាមៗតែម្តង...

រូបថតរបស់លោក ឡក់ហាត នៅលើជញ្ជាំងសុទ្ធតែងក់ក្បាលយល់ស្របតាម ខណៈពេលដែលគាត់និយាយ។ ម្នាក់ក្នុងចំណោមពួកគេភ្លេចដោះស្បោងគ្របសក់ចេញទៀតផង។

ចុងបញ្ចប់ លោក ដាំប័លដ័រ ក៏ងើបឈរឡើងត្រង់ខ្លួន។

- វាមិនទាន់ងាប់ទេ អារហ្គូស- គាត់និយាយយ៉ាងទន់ភ្លន់។

ឡក់ហាតទុចដំណើរង៉ក់ពេលកំពុងរាប់ម្រាមដៃគិតអំពីចំនួនឃាតកម្មដែលគាត់បានដោះស្រាយ។

- មិនទាន់ងាប់រឺ? - ហ្វីលច្ឆឧទានទាំងឈ្លក់ ព្រមទាំងសម្លឹងមើលទៅអ្នកស្រីណូរីសតាមចន្លោះម្រាមដៃរបស់គាត់។ - ចុះហេតុអ្វីបានជាវានៅរឹងឆ្អឹតដូចកកអ៊ីចឹង?

- វាត្រូវគេដាក់បាលីបង្កក- ដាំប័លដ័រពោល (- អា! ខ្ញុំក៏គិតអញ្ចឹងដែរ - ឡក់ហាតនិយាយ)។ - ប៉ុន្តែដោយរបៀបណានោះ គឺខ្ញុំមិនអាចនិយាយបានទេ...

- សួរវាទៅ!- ហ្វីលច្ឆស្រែកដាក់ ដោយបែរមុខជោកជាំដោយទឹកភ្នែក និងមានស្នាមជាំ សំដៅទៅកាន់ហេរី។

- គ្មានសិស្សឆ្នាំទីពីរណាអាចធ្វើរឿងនេះបានឡើយ - ដាំប័លដ័រប្រកាសក្តែងៗ។ - ច្បាស់ជាអ្នកចេះអាគមងងឹតដល់កំរិតកំពូលហើយទើបអាចធ្វើទៅកើត...

- វាជាអ្នកធ្វើ ! វាបានធ្វើវាច្បាស់ណាស់! - ហ្វីលច្ឆនិយាយឡើងញាប់មាត់ដោយក្តៅក្រហាយ។ - លោកក៏បានឃើញពីអ្វីដែលវាបានសរសេរនៅលើជញ្ជាំងដែរ! វាបានរកឃើញ...នៅក្នុងការិយាល័យរបស់ខ្ញុំ...វាដឹងថាខ្ញុំគឺជា...ខ្ញុំជា... - មុខរបស់ហ្វីលច្ឆស្តែងឡើងយ៉ាងគួរឲ្យខ្លាច។ - វាដឹងថាខ្ញុំជាជនអវេទ!- គាត់បញ្ចប់ប្រយោគ។

- ខ្ញុំមិនដែលបានប៉ះអ្នកស្រីណូរីសទេ! - ហេរីស្រដីយ៉ាងខ្លាំងៗ ដោយដឹងច្បាស់ថាអ្នករាល់គ្នាបែរក្រសែភ្នែកសម្លឹងមកវាយ៉ាងគួរឲ្យរំខាន រួមមានទាំងរូបរបស់លោក ឡក់ហាត ទាំងអស់នៅលើជញ្ជាំងថែមទៀត។ - ខ្ញុំមិនដឹងថាជនអវេទនោះយ៉ាងម៉េចផង។

- កុំនិយាយពាសវាលពាសកាលពេក!- ហ្វីលច្ឆកំហកដាក់។ - វាបានឃើញសំបុត្របាលីងាយរៀនរបស់ខ្ញុំ!

- បើតាមគំនិតរបស់ខ្ញុំ លោកនាយក - ស្នេពបន្លឺសម្លេងឡើងចេញពីស្បែអន្ធការ ហើយ ហេរីក៏ដឹងភ្លាមថារឿងអពមង្គលច្បាស់ជាកើតឡើងក្នុងពេលឆាប់ៗនេះហើយ។ វាច្បាស់ក្នុងចិត្តណាស់ថា គ្មានអ្វីដែលស្នេពនិយាយនឹងធ្វើឲ្យវាល្អនោះទេ។

- ជោគជ័រ និងមិត្តភក្តិរបស់វា ប្រហែលជាគ្រាន់តែមកស្ថិតក្នុងកន្លែងមិនត្រឹមត្រូវ និងនៅពេលវេលាមិនសមរម្យ ប៉ុណ្ណោះ- គាត់និយាយ ព្រមទាំងមានស្នាមញញឹមមើលងាយបន្តិចប្រាកដឡើងចេញពីមាត់របស់គាត់ ហាក់បីដូចជាគាត់សង្ស័យខ្លាចគេឃើញ។ - ប៉ុន្តែពួកយើងពិតជាមានចំនុចដែលគួរឲ្យសង្ស័យច្រើនណាស់នៅត្រង់កន្លែងនេះ។ តើហេតុអ្វីបានជាវាបែរជាត្រូវនៅផ្លូវរបៀងជាន់ខាងលើទៅវិញ? ហេតុអ្វីបានជាវាមិននៅចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងបុណ្យហាឡូវីនទៅ?

ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីក៏ចាប់ផ្តើមមូលមតិគ្នាពន្យល់រៀបរាប់អំពីពិធីជប់លៀងបុណ្យសព។

-...មានខ្មោចរាប់សិបនាក់ ពួកគេទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែអាចធ្វើជាសាក្សីថាពួកយើងបានទៅទីនោះ...

- ប៉ុន្តែហេតុអីក៏មិនចូលរួមក្នុងពិធីជប់លៀងនាពេលក្រោយមកទៅ? - ស្នេពចោទសួរ រីឯភ្នែកពណ៌ខ្មៅរបស់គាត់ចាំងពន្លឺព្រិចៗដោយសារពន្លឺភ្លៀងទៀន។ - តើហេតុអ្វីបានជាឡើងទៅផ្លូវរបៀងនោះទៅវិញ?

រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីសម្លឹងមកហេរី។

- ពីព្រោះ...ពីព្រោះថា... - ហេរីនិយាយ បេះដូងរបស់វាលោតកន្ត្រាក់យ៉ាងលឿន។ មានអ្វីម្យ៉ាងបានប្រាប់វាថា ស្តាប់មើលទៅហាក់ដូចជាវែងឆ្ងាយពេកហើយ ប្រសិនបើវាប្រាប់ពួកគេថា វាត្រូវបាននាំផ្លូវទៅកាន់ទីនោះ ដោយសារតែសម្លេងគ្មានរូបរាងដែលគ្មាននរណាម្នាក់ក្រៅអំពីវាអាចស្តាប់ឮ - គឺដោយសារតែពួកយើងអស់កម្លាំង ហើយចង់ទៅដេក- វាស្រដី។

- ទាំងមិនញ៉ាំអាហារពេលយប់រឺ? - ស្នេពបន្លឺឡើង ព្រមទាំងមានស្នាមញញឹមជោគជ័យមួយលេចឡើងសន្សឹមៗពីលើមុខដ៏ស្គមកំព្រឹងរបស់គាត់។ - ខ្ញុំមិនគិតថា ពួកខ្មោចផ្តល់ម្ហូបអាហារសម្រាប់មនុស្សនៅរស់ឯពិធីជប់លៀងរបស់ពួកគេទេ។

- ពួកយើងមិនឃ្លានទេ- រ៉ុនឧទានឡើងយ៉ាងខ្លាំងៗ ស្រាប់តែពោះរបស់វាចាប់ផ្តើមកូរជាខ្លាំង។

ស្នាមញញឹមដ៏កាចរបស់ស្នេពកាន់តែពង្រីកធំឡើង។

- លោកនាយក ខ្ញុំសន្មតថា ដោតផ័រមិននិយាយការពិតទាំងស្រុងនោះទេ - គាត់ពោល។ - ប្រហែលជាគំនិតល្អមួយ ប្រសិនបើដកហូតអភ័យឯកសិទ្ធិសំខាន់ៗរបស់វា រហូត ទាល់តែវាប្រាប់យើងនូវរឿងរ៉ាវទាំងមូល។ បើតាមគំនិតផ្ទាល់ខ្លួន ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ថា វាគួរតែត្រូវដកចេញពីក្រុមកីឡាឃ្វីដឌីច្ច រហូតដល់ពេលដែលវាព្រមនិយាយដោយស្មោះត្រង់។

- តាមពិតទៅ សេវេរុស - សាស្ត្រាចារ្យម៉ាកហ្គូណាហ្គាលបន្លឺឡើងយ៉ាងច្បាស់ៗ - ខ្ញុំនឹកមិនឃើញនូវមូលហេតុ ដែលត្រូវបញ្ឈប់ក្មេងប្រុសនេះមិនអោយចូលលេងកីឡាឃ្វីដឌីច្ចនោះទេ។ ឆ្មានេះមិនមែនត្រូវវាយចំក្បាលនឹងដងអំបោសឯណា។ គ្មានភ័ស្តុតាងណាដែលអាចបញ្ជាក់បានថា ដោតផ័រ បានធ្វើអ្វីខុសនោះទេ។

លោក ដាំប័លដ័រ បានសម្លឹងមើលសព្វខ្លួនហេរី។ ការសម្លឹងមើលនឹងកែវភ្នែកពណ៌ខៀវខ្ចីចាំងពន្លឺភ្លឺផ្លេករបស់គាត់ធ្វើឲ្យហេរីមានអារម្មណ៍ថា គាត់មើលវាធ្លុះទៅដល់ឆ្អឹងខ្នងឯណោះ។

- គ្មានទោសពៃអ្វីឡើយ រហូតដល់មានតឹកតាងបញ្ជាក់ថាមានទោសណ៎ា សេវេរុស- គាត់ស្រដីយ៉ាងមាំទាំ។

ស្នេពមើលទាំងដូចជាខឹងសម្បា។ ឯហ្វីលច្ឆវិញក៏ដូចគ្នាដែរ។

- ឆ្មារបស់ខ្ញុំត្រូវគេដាក់បាលីបង្កកណ៎ា! - គាត់ស្រែកក្តែងៗ ភ្នែករបស់គាត់លៀនចេញមក។ - ខ្ញុំចង់ឃើញការដាក់ពិន័យខ្លះ!

- ពួកយើងគង់តែនឹងអាចព្យាបាលវាបានទេ អារហ្គូស- ដាំប័លដ័របន្លឺឡើងយ៉ាងអត់ធ្មត់។ - ថ្មីៗនេះ សាស្ត្រាចារ្យសព្រោត លៃលករកបានគ្រាប់ពូជ ម៉ាន់ឌ្រេក ខ្លះហើយ។ តែកាលណាវាធំពេញវ័យ ខ្ញុំនឹងបេះផ្លែរបស់វាយកទៅធ្វើថ្នាំ ដែលនឹងធ្វើឲ្យអ្នកស្រីណូរីសដឹងខ្លួនឡើងវិញ។

- ទុកភារកិច្ចហ្នឹងឲ្យខ្ញុំចុះ- ឡក់ហាតលូកមាត់។ - ខ្ញុំប្រាកដជាបានធ្វើរឿងរបៀបៗនេះមួយរយដងរួចមកហើយ។ ខ្ញុំអាចកូរថ្នាំប្រស់បណ្តឹងខ្លួនម៉ានឌ្រេកទៅក្នុង...

- សូមអភ័យទោស- ស្នេពនិយាយយ៉ាងសោះកក្រោះ។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំជឿជាក់ថា ខ្ញុំទេដែលជាគ្រូឱសថប្រចាំសាលានេះ។

មានការបង្អាក់ដ៏មិនសមរម្យមួយកើតឡើង។

- ពួកឯងអាចទៅបានហើយ- លោកដាំប័លដ័រស្រដីទៅកាន់ហេរី រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនី។

ពួកគេក៏ចាកចេញទៅ គឺចេញទៅឲ្យបានឆាប់តាមដែលពួកគេអាចធ្វើបានដោយធ្វើជាមិនរត់។ នៅពេលដែលពួកគេឡើងដល់ជាន់មួយនៅពីលើការិយាល័យរបស់លោកឡក់ហាត ពួកគេក៏បត់ចូលទៅក្នុងបន្ទប់រៀនទំនេរមួយ រួចបិទទ្វារ ភ្និតវិញយ៉ាងស្ងៀមស្ងាត់។ ហើយសំលឹងមើលដោយចុងភ្នែកទៅកាន់ទឹកមុខងងឹតសូន្យរបស់មិត្តភក្តិរបស់វា។

- តើពួកឯងគិតថា ខ្ញុំគួរតែប្រាប់ពួកគេអំពីសម្លេងដែលខ្ញុំបានស្តាប់ឮដែរឬទេ?

- ទេ- រ៉ុនតប ដោយគ្មានការស្ទាក់ស្ទើរ។ - ការស្តាប់ឮសំឡេងដែលគ្មាននរណាទៀតអាចស្តាប់ឮ គឺមិនមែនជាសញ្ញាមួយល្អនោះទេ សូម្បីតែនៅក្នុងពិភពវេទមន្តក៏ដោយ។

អ្វីម្យ៉ាងនៅក្នុងសំឡេងរបស់រ៉ុនធ្វើឲ្យហេរីសួរថា៖

- ឯងជឿខ្ញុំដែរឬ?

- ច្បាស់ជាជឿហើយ- រ៉ុនបន្លឺឡើងយ៉ាងរួសរាន់។ - ប៉ុន្តែ...ឯងច្បាស់ជាគិតថាវាចម្លែកណាស់ហើយ...

- ខ្ញុំដឹងថាវាចម្លែកហើយ - ហេរីពោល។ - រឿងទាំងមូលពិតជាចម្លែកណាស់។ តើសំណេរនៅលើជញ្ជាំងនោះនិយាយអំពីអ្វី? បន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបានបើកហើយ...តើនោះចង់បានន័យថាម៉េចទៅ?

- ឯងដឹងទេ ខ្ញុំដូចជាចាំថាធ្លាប់ឮ ពាក្យនេះនៅកន្លែងណាម្ដង- រ៉ុននិយាយមួយៗ។ - ខ្ញុំគិតថា មាននរណាម្នាក់បានប្រាប់ខ្ញុំអំពីរឿងបន្ទប់សម្ងាត់នៅឯសាលាហុកវ៉ាតម្ដង...ប្រហែលជាប៊ីលហើយ...

- ហើយចុះអាពាក្យ "ជនអវេទ" នោះវិញ វាមានន័យអ្វីទៅ?- ហេរីសួរ។

ដោយនឹកហួសចិត្តពេក រ៉ុនសើចបិទមាត់ស្ទើរតែថប់ដង្ហើមស្លាប់។

- អឺ...តាមពិតទៅ វាមិនមែនជាពាក្យកំប្លែងលេងនោះទេ...ប៉ុន្តែបើជាហ្វីលច្ជវិញ... - វាស្រដី។ - ជនអវេទគឺជានរណាម្នាក់ដែលចាប់កំនើតនៅក្នុងត្រកូលគ្រួសារវេទគូ ប៉ុន្តែបែរជាគ្មានថាមពលវេទមន្ត។ វាជាប្រភេទពាក្យប្រើផ្ទុយពីវេទគូដែលមានដើមកំណើតពីឪពុកម្ដាយជាពួកលោកិយ ប៉ុន្តែជនអវេទពិតជាមិនធម្មតាឡើយ។ ប្រសិនបើហ្វីលច្ជកំពុងតែព្យាយាមហាត់រៀនវេទមន្តពីវគ្គសិក្សាបាលីងាយរៀននោះ ខ្ញុំហ៊ានសន្មតថាគាត់ច្បាស់ជាជនអវេទហើយ។ វានឹងពន្យល់នូវរឿងហេតុច្រើនណាស់។ ដូចជាពីមូលហេតុដែលគាត់ស្អប់ពួកកូនសិស្សខ្លាំងម្ល៉េះ។- រ៉ុនសើចញញឹមបែបពេញចិត្តនឹងខ្លួនឯង។ - គាត់ពិតជាជូរចត់មែន។

សម្លេងនាឡិកាពោទិ៍បន្លឺឡើងនៅកន្លែងណាមួយ។

- ដល់ពេលពាក់កណ្ដាលអធ្រាត្រហើយ- ហេរីនិយាយ។ -យល់ល្អ ពួកយើងគួរតែទៅដេក មុនពេលដែលស្នេពមកតាមរករឿងយើងទៀត។

*

អស់រយៈកាលជាពីរបីថ្ងៃ សាលាទាំងមូលមិនសូវជានិយាយអ្វីច្រើន ជាជាងការវាយប្រហារទៅលើអ្នកស្រីណូរីសឡើយ។ ហ្វីលច្ជរក្សាកន្លែងកើតហេតុឲ្យនៅដូចដើម ដោយចេះតែដើរយាមល្បាតចុះឡើងកន្លែងដែលវាត្រូវបានគេវាយប្រហារ ហាក់ដូចជាគាត់គិតថា អ្នកវាយប្រហារនោះនឹងប្រហែលជាត្រលប់មកម្ដងទៀត។ ហេរីបានឃើញគាត់ដុសលុបសារនៅលើជញ្ជាំង ព្រមទាំងមានកាន់នៅក្នុងដៃនូវសៀវភៅ **វិធីលុបស្លាកស្នាមបន្ទះឡើងដោយវេទមន្តគ្រប់ជំពូក** និពន្ធដោយអ្នកស្រី ស្កូវើ ប៉ុន្តែនៅតែគ្មានបានផល។ ពាក្យទាំងនោះនៅតែចាំងពន្លឺយ៉ាងភ្លឺចិញ្ចែងចិញ្ចាចដូចដើមនៅលើផ្ទាំងថ្ម។ នៅពេលដែលហ្វីលច្ជមិននៅដើរល្បាតកន្លែងកើតហេតុទេ គឺគាត់កំពុងតែចាំលួចមើលឡើងក្រហមភ្នែកតាមផ្លូវរបៀងទាំងឡាយ ហើយនិងហាក់ភ្លែតមកពីមុខពួកកូនសិស្សដែលមិនគួរឲ្យសង្ស័យ ព្រមទាំងព្យាយាមដាក់ពិន័យពួកគេពីបទ "ដកដង្ហើមឮខ្លាំង" និង "ធ្វើទឹកមុខសប្បាយចិត្ត"។

ជីននី វីស្លី មើលទៅហាក់ដូចជាមិនស្រណុកក្នុងចិត្តទាល់តែសោះ ដោយសារតែជោគវាសនាអភ័ព្វរបស់អ្នកស្រីណូរីស។ ដោយយោងទៅតាមរ៉ុន នាងគឺជាអ្នកស្រឡាញ់សត្វឆ្មាដ៏ងប់ងុលម្នាក់។

- ប៉ុន្តែឯងមិនទាន់ស្គាល់អ្នកស្រីណូរីសច្បាស់នោះទេ - រ៉ុនប្រាប់នាងដោយគាំទ្រ។ - និយាយតាមត្រង់ទៅ ពួកយើងនៅសុខកាយជាងបើគ្មានវា។- បបូរមាត់របស់ជីននីឡើងញ័រ។ - រឿងដូច្នោះមិនចេះតែកើតឡើងនៅសាលាហុកវ៉ាតនោះទេ - រ៉ុនលួងលោមនាង។ - ពួកគេច្បាស់ជានឹងចាប់បានអាមនុស្សឆ្កួតដែលប្រព្រឹត្តរឿងនេះ និងបណ្ដេញវាចេញមិនទុកដល់ស្អែកទេ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែសង្ឃឹមថា វាមានពេលនឹងផ្ដុំបាលីបង្កកទៅលើហ្វីលច្ជ មុនពេលដែលវាត្រូវគេបណ្ដេញចេញទៅចុះ។ ខ្ញុំគ្រាន់តែនិយាយលេងទេតើ...- រ៉ុនបន្ថែមយ៉ាងប្រញាប់ប្រញាល់ ពេលដែលជីននីចាប់ផ្ដើមស្លេកស្លាំង។

ការវាយប្រហារនេះក៏មានជះឥទ្ធិពលទៅលើហឺម៉ាយអូនីដែរ។ វាពិតជាធម្មតាទេសម្រាប់ហឺម៉ាយអូនីក្នុងការចំណាយពេលច្រើនអានសៀវភៅនោះ ប៉ុន្តែឥឡូវនាងស្ទើរតែគ្មានធ្វើអ្វីក្រៅពីអាននោះទេ។ ទាំងហេរី និងរ៉ុនសុទ្ធតែមិនអាចទទួលបានន្ទ វចម្លើយតបច្រើនពីនាងឡើយ នៅពេលដែលពួកគេសាកសួរនាងថា តើនាងកើតអី រហូតទៅដល់ថ្ងៃពុធសប្តាហ៍ក្រោយ ទំរាំតែពួកគេដឹង។

ហេរីត្រូវបានបង្អង់យូរក្នុងមុខវិជ្ជាឱសថរាវ ដោយហេតុថា ស្នេពបានបង្ខំវា ឲ្យនៅក្រោយគេ ដើម្បីចាំបោសសម្អាតដង្កូវបំពង់ចេញពីលើតុ។ ក្រោយពីបរិភោគអាហារថ្ងៃត្រង់ទាំងប្រញាប់ប្រញាល់រួចមក វាក៏ឡើងទៅជាន់លើជួបនឹងរ៉ុនក្នុងបណ្ណាល័យ ហើយក៏ឃើញ ចាស្ទីន ហ្វិញ ហ្វ្លិតឈី ដែលត្រូវជាក្មេងប្រុសក្រុមហាហ្វ៍លផហ្វម្នាក់ ចេញពីសិក្សាមុខវិជ្ជាភូតគាមសាស្ត្រ កំពុងតែដើរសំដៅមករកវា។ ហេរីទើបតែបម្រុងបើកមាត់រកនិយាយពាក្យសួស្តី ស្រាប់តែចាស្ទី នប្រទះឃើញវា រួចក៏បែរចេញយ៉ាងរហ័ស ហើយដើរយ៉ាងលឿនចេញទៅបាត់តាមទិសដៅផ្ទុយគ្នា។

ហេរីរកឃើញរ៉ុននៅផ្នែកខាងក្រោយនៃបណ្ណាល័យ កំពុងតែវាស់ស្ទង់កិច្ចការផ្ទះអំពីមុខវិជ្ជា ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត របស់វា។ សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនបានស្នើសុំនូវសំណេរប្រហែលបីហ្វីតស្តីអំពី "រដ្ឋសភាសម័យយុគកណ្តាលនៃវេទគូជនជាតិអឺរ៉ុប"។

- ខ្ញុំស្ទើរតែមិនជឿឡើយ នៅខ្វះប្រាំបីអ៊ីងទៀតឯណោះ - រ៉ុនឧទានឡើងទាំងខឹងសំបា ព្រមទាំងគ្រវែងក្រដាសស្បែកចៀមរបស់វា ដែលបានរមូរមកជាក្រដាសដុំវិញ។ - ហើយហឺម៉ាយអូនីសរសេរបានបួនហ្វីតប្រាំពីរអ៊ីង ហើយនាងសរសេរអក្សរតូចៗទៀត។

- តើនាងទៅណាបាត់ហើយ?- ហេរីសួរ ព្រមទាំងចាប់យកប្រដាប់វាស់វែង និងរមូរលាកិច្ចការផ្ទះរបស់វា។

- នៅកន្លែងណាមួយទីនោះ - រ៉ុនតប ដោយចង្អុលដៃទៅតាមធ្នើរ។ - កំពុងតែរកមើលសៀវភៅមួយក្បាលផ្សេងទៀត។ ខ្ញុំគិតថា នាងកំពុងតែព្យាយាមអានសៀវភៅដែលមានក្នុងបណ្ណាល័យហ្នឹងឲ្យអស់មុនពេលបុណ្យណូអែលតែម្តង។

ហេរីបានប្រាប់រ៉ុនអំពី ចាស្ទីន ហ្វិញ ហ្វ្លិតឈី រត់គេចចេញឆ្ងាយពីវា។

- កុំទៅខ្វល់អី។ ខ្ញុំគិតថាវាឡប់ៗម៉េចមិនដឹងទេ - រ៉ុននិយាយ ដោយចាប់ផ្តើមសរសេរខ្វៀកបណ្តើរ ព្រមទាំងខំពង្រីកអក្សរឲ្យបានធំៗតាមដែលអាចធ្វើទៅបាន។ - អារឿងគ្មានបានការ អំពីឡក់ហាតនោះពិតជាអស្ចារ្យណាស់ឥឡូវ...

ហឺម៉ាយអូនីបានប្រាកដខ្លួនឡើងពីចន្លោះធ្នើរដាក់សៀវភៅ។ នាងមើលទៅដូចជាម៉ួម៉ៅ ហើយ ទីបំផុត ហាក់ត្រៀមខ្លួនរួចរាល់នឹងនិយាយមកកាន់ពួកគេ។

- គ្រប់ច្បាប់ចម្លងអំពី ប្រវត្តិនៃសាលាហុកវ៉ាត ត្រូវបានគេយកចេញទៅអស់ហើយ - នាងស្រដី ដោយដាក់ខ្លួនអង្គុយចុះជិតហេរី និងរ៉ុន។ - ហើយនៅមានបញ្ជីឈ្មោះសៀវភៅ ដែលត្រូវរង់ចាំដល់ពីរសប្តាហ៍ឯណោះ ទំរាំតែមកដល់។ ខ្ញុំបន់ថាមិនបានទុកវាចោលឯផ្ទះចុះ ប៉ុន្តែខ្ញុំដាក់វាមិនចុះឡើយទៅក្នុងវ៉ាលិស ដោយសារមានសៀវភៅលោក ឡក់ហាត ច្រើនពេក។

- ហើយចុះ ឯងរកសៀវភៅហ្នឹងធ្វើអី?- ហេរីសួរ។

- គឺហេតុផលតែមួយដូចដែលអ្នកឯងទៀតចង់បានវាដែរ - ហឺម៉ាយអូនីពោល - គឺដើម្បីអានអំពីរឿងព្រេងទាក់ទងនឹងបន្ទប់សម្ងាត់។

- តើនោះជាអ្វីទៅ?- ហេរីបន្លឺឡើងយ៉ាងរហ័ស។

- មានតែប៉ុណ្ណឹង។ ខ្ញុំអត់បានចាំផង - ហឺម៉ាយអូនីតប ដោយខាំបបូរមាត់។ - ហើយខ្ញុំរកមិនឃើញរឿងនោះនៅកន្លែងណាផ្សេងទៀតទេ...

- ហឺម៉ាយអូនី ឲ្យខ្ញុំអានសំនេររបស់ឯងបន្តិចមក- រ៉ុនស្រដីយ៉ាងអស់សង្ឃឹម ព្រមទាំងមើលម៉ោងលើនាឡិការបស់វា។

- ទេ! ខ្ញុំមិនអោយមើលទេ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយយ៉ាងដាច់ម៉ាត់ភ្លាមៗតែម្តង។ - ឯងមានពេលដប់ថ្ងៃដើម្បីបញ្ចប់វា...

- ខ្ញុំត្រូវការតែប្រវែងពីរអ៊ីងទៀតប៉ុណ្ណោះ សូមអង្វរ...

សូរជួងបានបន្លឺឡើង។ រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីនាំផ្លូវចូលទៅរៀនមុខវិជ្ជា ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត ដើរបណ្តើរឈ្លោះគ្នាបណ្តើរ។

ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត គឺជាមុខវិជ្ជាដ៏គួរឲ្យធុញទ្រាន់បំផុតនៅលើកាលវិភាគសិក្សារបស់ពួកគេ។ សាស្ត្រាចារ្យប៊ីន ដែលជាគ្រូបង្រៀនមុខវិជ្ជានោះ គឺជាគ្រូខ្មោចរបស់ពួកគេតែម្នាក់គត់ ហើយរឿងដ៏គួរឲ្យរំភើបបំផុតដែលមិនធ្លាប់កើតឡើងនោះ គឺថាគាត់ចូលទៅក្នុងថ្នាក់ដោយដើរកាត់ក្តារខៀន។ ដោយចាស់បុរាណ និងហួតហែងផង មនុស្សជាច្រើននិយាយថា គាត់មិនបានកត់សម្គាល់ថាខ្លួនគាត់បានស្លាប់បាត់ទៅហើយនោះទេ។ មានថ្ងៃមួយ គាត់ងើបឡើងមកបង្រៀនដូចធម្មតា ហើយទុករាងកាយរបស់គាត់ចោលនៅលើកៅអីភ្នាក់ដៃពីមុខចង្ក្រានកំដៅក្នុងបន្ទប់បុគ្គលិក ឯទម្លាប់របស់គាត់វិញ មិនដែលផ្លាស់ប្តូរសូម្បីតែបន្តិចចាប់តាំងពីពេលនោះមក។

ថ្ងៃនេះមានសភាពគួរឲ្យធុញទ្រាន់ដូចសព្វដងអញ្ចឹងដែរ។ សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនចាប់បើកក្រដាសកត់ត្រារបស់គាត់ រួចអានដោយសំឡេងរហ៊ឹមៗរាបស្មើប្រៀបបាននឹងម៉ាស៊ីនបោសផ្ទះកញ្ចាស់មួយ រហូតធ្វើអោយស្ទើរតែសិស្សគ្រប់គ្នាក្នុងថ្នាក់នោះស្ថិតក្នុងសភាពស្ពឹកស្រពន់ពេញទី យូរៗម្តងឃើញលើកស្លាបប៉ាកាកត់ត្រានូវឈ្មោះ និងកាលបរិច្ឆេទ បន្ទាប់មកក៏ដេកលក់ទៀត។ គាត់និយាយអស់ពេលកន្លះម៉ោង ស្រាប់តែមានរឿងមួយបានកើតឡើងដែលមិនធ្លាប់កើតឡើងទាល់តែសោះពីមុនមក។ ហឺម៉ាយអូនីលើកដៃរបស់នាងឡើង។

សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនមើលទៅមុខឡើងស្រឡាំងកាំង ខណៈដែលគាត់ងើយមុខឡើង ពេលកំពុងអានបាឋកថាស្តីអំពីអនុសញ្ញាវេទមន្តអន្តរជាតិក្នុងឆ្នាំ១២៨៩បានពាក់កណ្តាល។

- កញ្ញា...អឺ...?

- គឺហ្គ្រេនជឺរ លោកសាស្ត្រាចារ្យ។ ខ្ញុំកំពុងតែឆ្ងល់ថាតើលោកអាចប្រាប់ពួកយើងនូវរឿងមួយចំនួនដែលពាក់ព័ន្ធនឹងបន្ទប់សម្ងាត់បានដែរឬទេ- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើងដោយសំលេងច្បាស់ៗ។

ឌីន ថូម៉ាស ដែលកំពុងតែអង្គុយច្រហាមាត់ក្រឡេកមើលទៅក្រៅបង្អួច ស្រាប់តែភ្ញាក់ព្រើតដាច់អស់ភាពអណ្តែតអណ្តូងរបស់វា ឯក្បាលឡាវេនឌ័រ ប្រោន ងើបឡើងចេញពីដៃច្រត់ចង្ការបស់នាង ហើយកែងដៃ នេវីល ឡុងបត់ថម រអិលធ្លាក់ផុតពីតុរបស់វា។

សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនព្រិចភ្នែក។

- មុខវិជ្ជារបស់ខ្ញុំគឺ ប្រវត្តិនៃវេទមន្ត- គាត់ពោលដោយដង្ហើមតឹងៗ។ - ការបង្រៀនរបស់ខ្ញុំលើកឡើងនូវហេតុការណ៍ពិតៗណា៎ កញ្ញាហ្គ្រេនជឺរ មិនមែននិយាយអំពីរឿងព្រេង រឺទេវកថានោះទេ។- គាត់ជម្រះបំពង់កដោយបន្លឺសំឡេងតូចមួយដូចជាសំឡេងសរសេរដីស ហើយក៏បន្តទៀតថា៖

- នៅក្នុងខែកញ្ញាឆ្នាំនោះ អនុគណៈកម្មាធិការនៃវេទគូជនជាតិសាឌីណា...

គាត់និយាយត្រដិតៗរហូតដល់ឈប់និយាយ។ ដៃរបស់ហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែគ្រវីចុះឡើងម្តងទៀតហើយ។

- យ៉ាងម៉េច កញ្ញាហ្គ្រេន?

- សូមមេត្តា លោកគ្រូ ក្រែងថារឿងព្រេងតែងតែមានជាមូលដ្ឋាននៅក្នុងហេតុការណ៍ពិតរឺ?

សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនកំពុងតែសម្លឹងមើលមកនាងដោយងឿងឆ្ងល់មែនទែន។ ហេរីប្រាកដក្នុងចិត្តណាស់ថា មិនដែលមានកូនសិស្សណាធ្លាប់កាត់ប្រសាសន៍គាត់ពីមុនមកនោះទេ ទោះជាគាត់នៅរស់ រឺស្លាប់ទៅហើយក្តី។

- អឺ- សាស្ត្រាចារ្យប៊ីននិយាយយ៉ាងយឺតៗ។ - មែនហើយ គេអាចប្រកែកថាដូច្នោះបាន ខ្ញុំគិតថាអ៊ីចឹងឯង។- គាត់ខំសម្លឹងមើលហឺម៉ាយអូនី ហាក់បីដូចជាគាត់មិនដែលធ្លាប់សម្លឹងសិស្សណាឲ្យបានម៉ត់ចត់ពីមុនមកឡើយ។ - ទោះជាយ៉ាងណាក៏ដោយ រឿងព្រេងដែលឯងនិយាយនោះគឺពិតជារឿងមួយដ៏គួរឲ្យអស្ចារ្យ ថែមទាំងគួរឲ្យអស់សំណើចផងដែរ...

ប៉ុន្តែឥឡូវនេះ សិស្សក្នុងថ្នាក់ទាំងអស់កំពុងតែត្រងត្រាប់ស្តាប់គ្រប់ម៉ាត់ដែលលោកសាស្ត្រាចារ្យ ប៊ីន ស្រដី។ គាត់សម្លឹងមើលទៅពួកគេទាំងអស់គ្នាយ៉ាងស្រពិចស្រពិល រឺឯមុខសិស្សគ្រប់គ្នាបែរមករកគាត់។ ហេរីអាចប្រាប់បានថា គាត់ពិតជាភ្ញាក់ផ្អើលទាំងស្រុងដោយសិស្សគ្រប់គ្នាបែរជាយកចិត្តទុកដាក់ចាប់អារម្មណ៍ខុសពីប្រក្រតី។

- អូ! អញ្ចឹងក៏បាន- គាត់បន្លឺឡើងមួយ។ - ឲ្យខ្ញុំគិតមើលសិន...បន្ទប់សម្ងាត់...

- ជាការពិតណាស់ អ្នកទាំងអស់សុទ្ធតែបានជ្រាបច្បាស់ថា សាលាហុកវ៉ាតត្រូវបានគេរកឃើញជាងមួយពាន់ឆ្នាំកន្លងទៅហើយ...ឯកាលបរិច្ឆេទជាក់លាក់វិញមិនច្បាស់លាស់នោះទេ...គឺត្រូវបានរកឃើញដោយ មេធ្មប់ និង វេទគូ ដ៏អស្ចារ្យបំផុតនាសម័យកាលនោះ។ អគារសាលាទាំងបួន ត្រូវបានដាក់ឈ្មោះតាមពួកគេៈ មាន ហ្គូឌ្រីក ហ្វ្រីឌ្រីនដ័រ, ហេលហ្គា ហាហ្វលផ័ហ្វ, រ៉ូវេណា រ៉ាវីនក្លាហ្វ ហើយនិង សាឡាហ្សា ស្លីតឺរីន។ ពួកគេបានកសាងប្រាសាទនេះជាមួយគ្នា គឺស្ថិតនៅឆ្ងាយពីក្រសែភ្នែករបស់ពួកលោកិយ ពីព្រោះវាគឺជាសម័យកាលមួយ នៅពេលដែលវេទមន្តត្រូវបានមនុស្សជាទូទៅភ័យខ្លាច ហើយធ្មប់ និងវេទគូត្រូវទទួលរងនូវការធ្វើបាបជាច្រើន។

គាត់បង្អាក់សម្តីបន្តិច ដោយក្រឡេកមើលជុំវិញថ្នាក់ឡើងស្រវាំងភ្នែក រួចក៏បន្តទៅទៀត។

- អស់រយៈកាលពីរបីឆ្នាំ អ្នកស្វែងរកឃើញទាំងបួននោះធ្វើការដោយសុខដុមរមនាទាំងអស់គ្នា ព្រមទាំងត្រាច់ចររកមើលពួកក្មេងៗដែលបង្ហាញនូវសញ្ញាណនៃវេទមន្ត និងនាំពួកគេមកកាន់ប្រាសាទដើម្បីអប់រំ។ ប៉ុន្តែបន្ទាប់មក ភាពមិនឯកច្ឆន្ទគ្នាបានផ្ទុះឡើងរវាងពួកគេ។ ស្នាមប្រេះឆាចាប់ផ្តើមរីកធំឡើងរវាង ស្លីតឺរីន និងអ្នកផ្សេងៗទៀត។ ស្លីតឺរីនបានប្រាថ្នាឲ្យមានការជ្រើសរើសសិស្សចូលក្រុមខ្លួនឲ្យបានច្រើនជាងគេនៅសាលាហុកវ៉ាត។ គាត់ជឿជាក់ថា ការបង្រៀនវេទមន្តគួរតែផ្តល់ឲ្យតែគ្រួសារត្រកូលវេទគូតែប៉ុណ្ណោះ។ គាត់មិនចូលចិត្តក្នុងការទទួលយកសិស្សដែលមានពួកលោកិយជាឪពុកម្តាយ ដោយជឿថាពួកគេមិនអាចជឿទុកចិត្តបាន។ អស់ពេលមួយរយៈ មានការឈ្លោះប្រកែកគ្នាដ៏ធ្ងន់ធ្ងរមួយទៅលើមុខវិជ្ជាបង្រៀនរវាង ស្លីតឺរីន និងហ្វ្រីឌ្រីដ័រ ហើយស្លីតឺរីនក៏បានចាកចេញពីសាលាទៅ។

សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនបង្អាក់ម្តងទៀត ដោយខាំមាត់របស់គាត់ មើលទៅដូចជាអណ្តើកកញ្ជាស់រួញខ្លួនចូលស្នូក។

- ប្រភពប្រវត្តិសាស្ត្រដែលអាចជឿទុកចិត្តបានផ្តល់ឲ្យពួកយើងច្រើនប៉ុណ្ណឹងឯង- គាត់ពោល។ - ប៉ុន្តែហេតុការណ៍ពិតប្រាកដទាំងនេះត្រូវបានធ្វើឲ្យមិនជាក់ច្បាស់ ដោយសារតែរឿងព្រេងអំពីបន្ទប់សម្ងាត់នេះដែលទាក់ទាញអារម្មណ៍អ្នករាល់គ្នា។ រឿងនោះនិទានថា កាលដើមឡើយ លោកស្លីតឺរីនបានកសាងនូវបន្ទប់សម្ងាត់មួយនៅក្នុងប្រាសាទ ដោយមិនអោយអ្នកស្វែងរកឃើញដទៃទៀតដឹងឡើយ។

- ស្លីតឺរីន ដោយយោងទៅតាមរឿងព្រេង គឺបានបិទបន្ទប់សម្ងាត់នោះធ្វើយ៉ាងណាកុំអោយមាននរណាបើកវាបានឲ្យសោះ រហូតទាល់តែទាយាទពិតប្រាកដរបស់គាត់មកដល់សាលានេះ។ មានតែទាយាទម្នាក់គត់ដែលអាចមានសមត្ថភាពនឹងបើកបន្ទប់សម្ងាត់នោះបាន ព្រមទាំងព្រលែងនូវខ្មោចព្រាយបិសាចនៅខាងក្នុង ហើយនិងប្រើប្រាស់វាដើម្បីសំអាតចេញនូវអ្នកទាំងអស់នោះដែលមិនគួរឲ្យទុកចិត្តនឹងសិក្សាវេទមន្តបាន។

មានភាពស្ងៀមស្ងាត់មួយសន្ទុះ ខណៈពេលដែលគាត់តំនាលរឿងចប់ ប៉ុន្តែវាមិនមែនជាភាពស្ងៀមស្ងាត់បែបងងុយគេងដូចធម្មតានៅក្នុងថ្នាក់រៀនរបស់លោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ីននោះទេ។ មានភាពគ្មានផាសុកមួយ ពេលដែលអ្នកគ្រប់គ្នាបន្តសម្លឹងមើលមកគាត់ សង្ឃឹមថាគាត់នឹងនិយាយបន្តទៀត។ លោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ីនមើលទៅដូចជាក្តៅក្រហាយបន្តិចដែរ។

- ជាការពិតណាស់ រឿងទាំងអស់ហ្នឹងគឺពិតជាគ្មានបានការអ្វីទេ- គាត់ស្រដី។ - និយាយឲ្យអស់ទៅ សាលានេះត្រូវបានគេរុករកមើលភ័ស្តុតាងស្តីអំពីបន្ទាប់នោះអស់រយៈពេលជាច្រើនលើកច្រើនសារមកហើយ ហើយអ្នករុករកទាំងនោះសុទ្ធតែជាធ្មប់ និងវេទគូដែលបានសិក្សាជ្រៅជ្រះទៀតផង។ វាមិនមាននោះទេ។ រឿងតំណាលនេះគ្រាន់តែទុកសម្រាប់បន្លាចពួកអ្នកត្រចៀកស្រាលតែប៉ុណ្ណោះ។

ដៃរបស់ហឺម៉ាយអូនីលើកឡើងម្តងទៀត។

- លោកគ្រូ...តើលោកគ្រូចង់បានន័យថាម៉េចឲ្យពិតប្រាកដអំពី "ខ្មោចព្រាយបិសាចនៅក្នុង" បន្ទប់សម្ងាត់នោះ?

- នោះត្រូវគេជឿថា ជាប្រភេទបិសាចម្យ៉ាង ដែលមានតែទាយាទ ស្លីតឺរីន ម្នាក់គត់ ដែលអាចបញ្ជាគ្រប់គ្រងបាន- សាស្ត្រាចារ្យប៊ីនបន្លឺឡើងដោយសំឡេងស្ងួតក្រែងៗ។

ថ្នាក់ទាំងមូលចាប់ផ្តើមសំឡឹងមើលមុខគ្នាដោយព្រួយបារម្ភ។

- ខ្ញុំប្រាប់ពួកឯងហើយ រឿងនោះគ្មានជាការពិតនោះទេ- សាស្ត្រាចារ្យប៊ីននិយាយ ព្រមទាំងបើកក្រដាសកត់ត្រារបស់គាត់បណ្តើរៗ។ - គ្មានបន្ទប់សម្ងាត់ ហើយក៏គ្មានបិសាចអ្វីដែរ។

- ប៉ុន្តែ លោកគ្រូ- ស៊ីម្មុស ហ្វីនីហ្គេនស្រដី - ប្រសិនបើបន្ទប់នោះអាចតែបើកបានដោយទាយាទពិតប្រាកដរបស់ស្លីតឺរីននោះ ច្បាស់ជាគ្មាននរណាផ្សេងមានសមត្ថភាពនឹងរកវាឃើញហើយ មែនទេ?

- កុំនិយាយតែផ្តាស អូហ្វ្លាហឺទី- លោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ីនតបវិញដោយខ្នាញ់។ - ប្រសិនបើនាយក និងនាយិកាដែលទទួលបានជោគជ័យយូរអង្វែងមកមិនបានរកឃើញអ្វីសោះនោះ...

- ប៉ុន្តែ លោកសាស្ត្រាចារ្យ- ផាវ៉ាទី ប៉ាធីលបន្លឺឡើង។- គេប្រហែលជាត្រូវប្រើអាគមងងឹតហើយ ដើម្បីបើកវាបាន...

- គ្រាន់តែដោយសារវេទគូម្នាក់មិនប្រើប្រាស់អាគមងងឹត ក៏មិនមែនមានន័យថាគេមិនអាចប្រើបាននោះដែរ កញ្ញា ភេននី-ហ្វីដ័រ- សាស្ត្រាចារ្យប៊ីននិយាយយ៉ាងដាច់ម៉ាត់។ - ខ្ញុំសូមនិយាយឡើងវិញម្តងទៀត ប្រសិនបើមនុស្សដូចជាលោក ដាំប័លដ័រទៅហើយ...

- ប៉ុន្តែប្រហែលជាគេត្រូវតែជាប់សាច់ឈាមជាមួយនឹងស្លីតឺរីន ដូច្នេះលោក ដាំប័លដ័រ មិនអាច...- ឌីន ថូម៉ាស់ ផ្តើមនិយាយឡើង ប៉ុន្តែលោកសាស្ត្រាចារ្យប៊ីនទ្រាំលែងបានតទៅទៀតហើយ។

- ប៉ុណ្ណឹងបានហើយ- គាត់ពោលកាត់ភ្លាម។ - វាគ្រាន់តែជាទេវកថាទេ! វាគ្មានជាការពិតទេ! វាគ្មានភ័ស្តុតាងអ្វីសូម្បីតែបន្តិចដែលថា ស្លីតឺរីនធ្លាប់បានកសាងកន្លែងមួយដូចជាបន្ទប់ដាក់អំបោសសម្ងាត់ស្អីគេនោះឡើយ! ខ្ញុំពិតជាសោកស្តាយណាស់

ដែលបានប្រាប់ពួកឯងនូវរឿងដ៏មិនសមហេតុផលនេះ! ឥឡូវប្រសិនបើពួកឯងមិនយល់ទាស់អ្វីទេ សូមត្រលប់មករកប្រវត្តិសាស្ត្រវិញ គឺត្រលប់មករកហេតុការណ៍ពិតៗដែលត្រឹមត្រូវមួយរយភាគមួយរយមិនអាចប្រកែកបានវិញ!

ហើយក្នុងរយៈពេលប្រាំនាទី ថ្នាក់នោះក៏ចាប់ផ្តើមធ្លាក់ទៅក្នុងសភាពស្ពឹកស្រពន់ដូចធម្មតាវិញ។

*

- ខ្ញុំតែងតែបានដឹងថា សាឡាហ្សា ស្លីតឺរីនគឺជាតាឆ្កួតដ៏ក្រឡិចក្រឡុចម្នាក់- រ៉ុនប្រាប់ហេរី និងហឺម៉ាយអូនី ខណៈពេលដែលពួកគេប្រជ្រៀតគ្នាឆ្លងកាត់ផ្លូវរបៀងដ៏ណែនណាន់តាន់តាប់នៅឯចុងម៉ោងរៀន ដើម្បីយកកាតាបរបស់ពួកគេទៅទុក មុននឹងស្រស់ស្រូបអាហារពេលល្ងាច។ - ប៉ុន្តែខ្ញុំមិនដែលដឹងថា គាត់ជាអ្នកចាប់ផ្តើមអារឿងទាក់ទងនឹងអ្នកមានឈាមជ័រសុទ្ធទាល់តែសោះ។ ទោះជាឯងឲ្យលុយខ្ញុំប៉ុន្មានក៏ដោយ ក៏ខ្ញុំមិនទៅចូលក្នុងក្រុមនោះដែរ។ និយាយតាមត្រង់ទៅ ប្រសិនបើមួកសិល្ប៍ហ៊ានតែសាកដាក់ខ្ញុំក្នុងក្រុមស្លីតឺរីនមើល៍ ខ្ញុំច្បាស់ជានឹងវេចបង្វេចឡើងរថភ្លើងទៅផ្ទះវិញភ្លាម...

ហឺម៉ាយអូនីងក់ក្បាលយល់ស្របតាមយ៉ាងលឿន ប៉ុន្តែហេរីមិនស្តីអ្វីនោះទេ។ ពោះរបស់វាទើបតែធ្លាក់ចុះដល់ដីយ៉ាងទោមនស្សចិត្ត។

ហេរីមិនដែលបានប្រាប់រ៉ុន និងហឺម៉ាយអូនីថា មួកសិល្ប៍ពិតជាបានពិចារណារកដាក់វាទៅក្នុងក្រុមស្លីតឺរីនមែននោះទេ។ វានៅតែអាចចាំបាន ប្រៀបដូចជាទើបតែម្សិលមិញអញ្ចឹង គឺចាំបាននូវសំឡេងដែលនិយាយដាក់ត្រចៀករបស់វា នៅពេលដែលវាពាក់មួកនោះលើក្បាលកាលពីឆ្នាំទៅ៖ ឯងអាចនឹងអស្ចារ្យបាន ឯងដឹងទេ វាសុទ្ធតែឋិតលើឯងជាអ្នកសម្រេចទាំងអស់ ហើយស្លីតឺរីនអាចជួយវែកផ្លូវឲ្យឯងឆ្ពោះទៅរកភាពមហស្ចារ្យបាន ទាំងគ្មានមន្ទិលសង្ស័យអ្វីឡើយ...

ប៉ុន្តែហេរី ដែលបានស្តាប់ឮអំពីកិត្តិនាមរបស់ក្រុមស្លីតឺរីនក្នុងការបង្វែរវេទគូឲ្យទៅជាចិត្តអាក្រក់រួចហើយនោះ ក៏បានគិតក្នុងចិត្តទាំងអស់សង្ឃឹម៖ មិនមែនក្រុមស្លីតឺរីនទេ! ហើយមួកនោះតបវិញថា៖ អូ! អើ! ប្រសិនបើឯងច្បាស់ក្នុងចិត្តទៅហើយនោះ...យល់ល្អ គួរតែនៅក្រុមហ្គ្រីហ្វីនដ័រចុះ...

ខណៈពេលដែលពួកគេដើរទៅតាមហ្វូងមនុស្ស ខូលីន គ្រីវី ក៏ដើរកាត់មុខពួកគេ។

- អីយ៉ា! ហេរី!

- សួស្តី ខូលីន- ហេរីឧទានឡើងដោយស្វ័យប្រវត្តិ។

- ហេរី...ហេរី...ក្មេងប្រុសម្នាក់នៅក្នុងថ្នាក់រៀនខ្ញុំតែងនិយាយរហូតថាឯង...

ប៉ុន្តែខូលីនមានមាឌល្អិតពេក មិនអាចទប់ឈ្នះនឹងក្រុមមនុស្សដែលរុញវាសំរុកចូលទៅក្នុងមហាសាលបានឡើយ។ ពួកគេឮតែវាស្រែកថា៖

- ជួបគ្នាពេលក្រោយណា៎ ហេរី!

ហើយវាក៏បាត់ខ្លួនទៅ។

- តើក្មេងប្រុសនៅក្នុងថ្នាក់រៀនវានិយាយអ្វីអំពីឯងទៅ?- ហឺម៉ាយអូនីងឿងឆ្ងល់។

- ថាខ្ញុំជាទាយាទស្លីតឺរីនទេដឹង?- ហេរីស្រដី ឯពោះរបស់វាហាក់ធ្លាក់ប្រហែលមួយអ៊ីងទៀត ពេលដែលវាស្រាប់តែនឹកឃើញដល់ ចាស់ស្ទីន ហ្វីញ ហ្វ្លីតឈី ដែលបានរត់ជៀសឆ្ងាយពីវានៅម៉ោងបរិភោគអាហារថ្ងៃត្រង់។

- មនុស្សនៅទីនេះស្អីក៏ជឿដែរ- រ៉ុននិយាយបែបខ្ពើមរអើម។

ពួកហ្វូងមនុស្សកាន់តែថយចំនួនបន្តិចម្ដងៗ ហើយពួកគេក៏មានលទ្ធភាពនឹងឡើងជណ្ដើរបន្ទាប់ដោយគ្មានការលំបាកឡើយ។

- តើឯងពិតជាគិតថាមានបន្ទប់សម្ងាត់មែនដែរឬអត់?- រ៉ុនសួរហឺម៉ាយអូនី។

- ខ្ញុំមិនដឹងទេ- នាងពោលតប ដោយជ្រួញចិញ្ចើម។ - លោកដាំប័លដ័រមិនអាចព្យាបាលអ្នកស្រីណូរីសបានទេ ហើយរឿងនោះធ្វើឲ្យខ្ញុំគិតថា អ្វីក៏ដោយដែលបានវាយប្រហារមកលើវានោះ ប្រហែលជាមិនមែន...អឺ...ជាមនុស្សទេ។

ខណៈដែលនាងនិយាយ ពួកគេបានបត់នៅកន្លែងកាច់ជ្រុងមួយ ហើយក៏ឃើញថាពួកគេស្ថិតនៅខាងចុងផ្លូវរបៀងចំកន្លែងដែលការវាយប្រហារបានកើតឡើងតែម្ដង។ ពួកគេបញ្ឈប់ដំណើរ ហើយសម្លឹងមើល។ កន្លែងកើតហេតុគឺដូចដែលកាលពីយប់មុនអញ្ចឹង គ្រាន់តែថា គ្មានឆ្មារឹងត្អឹងព្យួរបន្ដោកពីកន្ទុះកដាក់ចន្លុះតែប៉ុណ្ណឹង ហើយនិងមានកៅអីទំនេរមួយដាក់បញ្ឈរផ្អែកនឹងជញ្ជាំងដែលបំផុសសារថា "បន្ទប់សម្ងាត់ត្រូវបានបើកហើយ"។

- នោះហើយជាកន្លែងដែលហ្វីលច្អូតែងតែយាមល្បាត- រ៉ុននិយាយតិចៗ។

ពួកគេសម្លឹងមើលមុខគ្នាទៅវិញទៅមក។ ផ្លូវរបៀងនោះគ្មានមនុស្សទេ។

- មិនអីទេមើលទៅ បើគ្រាន់តែរកមើលបន្តិចនោះ- ហេរីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងទម្លាក់កាតាបរបស់វា រួចលុតជង្គង់ចុះ ហើយវារតាមម្ខាងនៃផ្លូវរបៀង ដើម្បីតែរកមើលស្លាកស្នាមអ្វីមួយ។

- ស្នាមខ្លោច!- វាឧទានឡើង។ - មើលនេះ...នៅទីនេះ...

- មកមើលកន្លែងនេះ!- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ។ - នេះពិតជាគួរឲ្យអស់សំណើចមែន...

ហេរីងើបឈរឡើង ហើយដើរសំដៅទៅកាន់បង្អួចនៅជិតសារលើជញ្ជាំង។ ហឺម៉ាយអូនីកំពុងតែចង្អុលទៅកាន់កញ្ចក់បង្អួចដែលនៅលើគេបង្អស់ ជាទីដែលប្រហែលជាមានពីងពាងម្ភៃក្បាលកំពុងតែរត់ត្របាញ់ជើងគ្នា ជាក់ស្ដែងណាស់ វត្ថុបំណងគឺដើម្បីតែឆ្លងកាត់តាមស្នាមប្រេះតូចមួយ។ សំណាញ់ពីងពាងពណ៌ប្រាក់ដ៏វែងមួយ កំពុងតែសំយុងចុះមកដូចជាខ្សែព្យួរមួយអញ្ចឹង ហាក់ដូចជាពួកវាទាំងអស់គ្នាសុទ្ធតែឡើងតាមសំណាញ់ទាំងប្រញាប់ប្រញាល់ដើម្បីចេញទៅខាងក្រៅ។

- តើឯងធ្លាប់ដែលឃើញពីងពាងធ្វើសកម្មភាពដូច្នោះដែរឬទេ?- ហឺម៉ាយអូនីសួរទាំងងឿងឆ្ងល់។

- ទេ- ហេរីតប។ - ចុះឯងវិញ រ៉ុន? រ៉ុន?

វាសម្លឹងមើលពីលើស្មារបស់វា។ រ៉ុនកំពុងតែឈរនៅខាងក្រៅយ៉ាងសមសួន ហើយដូចជាប្រឆាំងនឹងសន្ទុះចិត្តកុំរត់។

- តើមានរឿងអ្វី?- ហេរីស្រដី។

- ខ្ញុំ...មិន...ចូល...ចិត្ត...ពីងពាង...ទេ- រ៉ុននិយាយទាំងតឹងទ្រូង។

- ខ្ញុំមិនដែលដឹងរឿងនោះឡើយ- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងសម្លឹងមើលមករ៉ុនដោយភ្ញាក់ផ្អើល។ - ឯងធ្លាប់ប្រើប្រាស់ពីងពាងនៅក្នុងមុខវិជ្ជាឱសថរាវរាប់សិបដងមកហើយ...

- ខ្ញុំមិនអីទេពេលពួកវាងាប់បាត់នោះ- រ៉ុនពោល ដែលគ្មានសម្លឹងមើលកន្លែងណាទៀតឡើយក្រៅពីបង្អួច។ - ខ្ញុំមិនចូលចិត្តការធ្វើចលនារបស់ពួកវាតែម្ដង...

ហឺម៉ាយអូនីសើចក្អឹកៗ។

- វាមិនគួរឲ្យអស់សំណើចឯណា- រ៉ុនឧទានឡើងដោយម៉ឹងម៉ាត់។ - ប្រសិនបើឯងត្រូវតែដឹងនោះ គឺនៅពេលដែលខ្ញុំអាយុបានបីឆ្នាំ ប្រៀដបាននិម្មិត...និម្មិតខ្លាឃ្មុំតុក្កតារបស់ខ្ញុំទៅជាពីងពាងកខ្វក់ដ៏ធំមហិមាមួយក្បាល ដោយសារតែខ្ញុំបានធ្វើបាក់អំបោសក្មេងលេងរបស់គាត់...ឯងក៏មិនចូលចិត្តពួកវាដែរ ប្រសិនបើឯងកំពុងតែកាន់តុក្កតារបស់ឯង ហើយវាស្រាប់តែដុះចេញជើងច្រើនមកនោះ ហើយ...

វាឈប់និយាយ ព្រមទាំងធ្វើជាញ័រខ្លួនទទ្រើក។ ហឺម៉ាយអូនីពិតជាព្យាយាមខ្លាំងណាស់ ក្នុងការទប់ខ្លួនកុំអោយផ្ទុះសំណើច។ ដោយទទួលអារម្មណ៍ថា យកល្អពួកគេគួរតែផ្លាស់ប្តូរប្រធានបទ ហេរីក៏និយាយឡើងថា៖

- មាននាំថាំទឹកដែលនៅលើកម្រាលដែររឺទេ? តើទឹកនោះចេញមកពីណាទៅ? រឺក៏មាននរណាម្នាក់ដុសជូតលាងកន្លែងនេះ។

- វាប្រហែលជានៅម្តុំនេះឯង- រ៉ុនស្រដី ដោយប្រមូលស្មារតីរបស់ខ្លួន រួចដើរប៉ុន្មានជំហានរំលងកៅអីរបស់ហ្វីលច្ឆ ព្រមទាំងចង្អុល។ - ដូចជាមកដល់ត្រឹមទ្វារនេះឯង។

វាឈោងចាប់ ដៃទ្វារ ធ្វើអំពីទង់ដែងនោះ ប៉ុន្តែស្រាប់តែដកដៃចេញវាភ្លាម ហាក់ដូចជាដៃរបស់វាត្រូវរលាក។

- មានបញ្ហាអី?- ហេរីសួរ។

- ចូលមិនបានទេ- រ៉ុនតបវិញយ៉ាងគ្រោតគ្រាត។ - នោះគឺជាបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រីទេតើ។

- អូ! រ៉ុន គ្មាននរណាម្នាក់នៅក្នុងនោះទេ- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង ព្រមទាំងក្រោកឈរ រួចដើរសំដៅមក។ - នោះគឺជាកន្លែងរបស់ម៉ុននីង មីតថល។ ឆាប់ឡើង ចូលមកមើលបន្តិចទៅ។

ហើយដោយមិនខ្វល់អំពីផ្លាកសញ្ញា "ហាមប្រើ" ប៉ុនណាណី នាងក៏បើកទ្វារចូលទៅ។

វាគឺជាបន្ទប់ទឹកដ៏អាក្រក់ និងងងឹតសូន្យសុងជាទីបំផុតដែលហេរីមិនដែលធ្លាប់ឈានជើងចូល។ នៅពីក្រោមកញ្ចក់ឆ្លុះមុខដែលប្រេះបែកដ៏ធំមួយ មានកំទេចស្នូកទឹកមួយជួរ។ កំរាលនោះមានជ្រាំកខ្វក់ ហើយមានជះនូវពន្លឺដ៏គួរឲ្យធុញទ្រាន់មួយចេញពីដង្កត់ទានពីរបីដើមឆេះស្ទើរជិតអស់។ ទ្វារឈើសម្រាប់បើកចេញទៅបន្ទប់ផ្សេងៗត្រូវរបក ហើយនិងមានស្នាមឈ្កូតៗ ចំនែកទ្វារមួយត្រូវព្យួរណែងរណោងដាច់ចេញពីត្រចៀកម្ខាង។

ហឺម៉ាយអូនីយកដៃខ្ទប់មាត់របស់នាង ហើយដើរសំដៅទៅបន្ទប់ខាងចុងគេ។ នៅពេលដែលនាងទៅដល់ នាងក៏បន្លឺឡើងថា៖

- សួស្តី មីតថល តើឯងសុខសប្បាយជាទេ?

ហេរី និងរ៉ុនដើរទៅមើល។ ម៉ុននីង មីតថលកំពុងតែអណ្តែតពីលើធុងបង្គន់ ព្រមទាំងយកម្រាមដៃទ្រចង្ការបស់នាង។

- នេះគឺជាបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រី- នាងនិយាយ សម្លឹងមើលរ៉ុន និងហេរីដោយសង្ស័យ។ - ពួកគេមិនមែនជាស្រីឯណា។

- ទេ- ហឺម៉ាយអូនីយល់ស្របតាម។ - ខ្ញុំគ្រាន់តែចង់បង្ហាញប្រាប់ពួកគេថាតើ...អឺ...កន្លែងនេះស្អាតប៉ុណ្ណាដែរ។

នាងបក់ដៃយ៉ាងស្រពិចស្រពិលទៅកាន់កញ្ចក់គគ្រិចដ៏ចាស់មួយ ហើយនិងទៅកម្រាលសុទ្ធតែភក់ជ្រាំ។

- សួរនាងទៅមើល ថាមានបានឃើញអ្វីដែរអត់- ហេរីធ្វើមាត់អេចអូចដាក់ហឺម៉ាយអូនី។

- ហេតុអ្វីបានជាឯងខ្សឹបខ្សៀវគ្នាអញ្ចឹង?- មីតថលស្រដី ដោយសម្លឹងមើលវាមិនដាក់ភ្នែក។

- គ្មានអីទេ- ហេរីនិយាយយ៉ាងរួសរាន់។ - ពួកយើងចង់សួរថា...

- ខ្ញុំបន់ឲ្យតែឈប់មានមនុស្សនិយាយពីក្រោយខ្នងខ្ញុំទេ!- មីតថលឧទានឡើង ដោយសំឡេងឈ្លក់ៗទាំងទឹកភ្នែកទឹកសំបោរ។ - ខ្ញុំមានអារម្មណ៍ ឯងដឹងទេ ទោះបីជាខ្ញុំស្លាប់ទៅហើយក្ដី...

- មីតថល គ្មាននរណាម្នាក់ចង់ធ្វើ ទុក្ខបុកម្នេញឯងនោះទេ- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ។ - ហេរីគ្រាន់តែ...

- គ្មាននរណាម្នាក់ចង់ធ្វើទុក្ខបុកម្នេញខ្ញុំ! នៅឌីដងខ្ញុំទៀត!- មីតថលយំយ៉ាងគ្រលួច។ - ជីវិតរបស់ខ្ញុំគ្មានអ្វីក្រៅពីទុក្ខវេទនានៅកន្លែងនេះនោះទេ ហើយឥឡូវមានមនុស្សមករុកគួនរំខានខ្មោចខ្ញុំទៀត!

- ពួកយើងចង់សួរឯងថា តើឯងមានបានឃើញអ្វីម្យ៉ាងគួរឲ្យអស់សំណើចដែរឬទេ នាពេលថ្មីៗនេះ- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើងយ៉ាងរហ័ស។ - ពីព្រោះថា មានឆ្មាមួយក្បាលត្រូវបានគេវាយប្រហារនៅចំពីក្រៅទ្វារខាងមុខបន្ទប់ទឹករបស់ឯងតែម្ដង នៅយប់បុណ្យហាឡូវីន។

- តើឯងមានបានឃើញនរណាម្នាក់នៅជិតៗនេះដែរឬទេក្នុងយប់នោះ?- ហេរីចោទសួរ។

- ខ្ញុំមិនបានចាប់អារម្មណ៍ផង- មីតថលតបយ៉ាងរំភើប។ - ភីវបានធ្វើឲ្យខ្ញុំកើតទុក្ខជាខ្លាំង ឯខ្ញុំក៏មកទីនេះ ហើយព្យាយាមសម្លាប់ខ្លួនឯង។ បន្ទាប់មក ជាការពិតណាស់ ខ្ញុំក៏នឹកឃើញថាខ្ញុំ...ថាខ្ញុំ...

- ស្លាប់រួចទៅហើយ- រ៉ុនជួយនិយាយបន្ថែម។

មីតថលយប់យ៉ាងខ្សឹកខ្សួលបែបសោកសង្រេង ហើយក៏ហោះឡើងទៅលើវេហាស៍ បត់មកវិញ រួចដាំដូងក្បាលចុះក្រោមសំដៅទៅក្នុងបង្គន់ ធ្វើឲ្យខ្ទាយទឹកប្រឡាក់ពេញខ្លួនពួកគេ និងរលាយខ្លួនបាត់ទៅ។ ប៉ុន្តែតាមរយៈទិសនៃសម្លេងយំខ្សឹកខ្សួលតិចៗរបស់នាង នាងបានមកស្នាក់កន្លែងណាមួយក្នុងបន្ទប់ទឹក។

ហេរី និងរ៉ុនក្រោកឈរឡើងដោយច្រហមាត់ធ្លុង ប៉ុន្តែហឺម៉ាយអូនីគ្រាន់តែញាក់ស្មាបែបនឿយណាយ ហើយនិយាយថាៈ

- និយាយតាមត្រង់ទៅ ចំពោះមីតថលប៉ុណ្ណឹងគួរឲ្យរីករាយណាស់ទៅហើយ...តោះទៅយើង។

ហេរីទើបតែបិទទ្វារកន្លែងដែលមីតថលយំខ្សឹកខ្សួល ស្រាប់តែមានសំលេងដ៏ខ្លាំងមួយបានបន្លឺឡើង ធ្វើឲ្យពួកគេទាំងបីនាក់លោតកញ្ឆេងតែម្ដង។

- រ៉ុន!

ពឿរស៊ី វីស្លី ឈរឆ្កឹងទៅក្បាលជណ្ដើរ ផ្លាកប្រធានសិស្សបញ្ចេញពន្លឺភ្លឺផ្លេក ព្រមទាំងមានទឹកមុខតក់ស្លុតទាំងស្រុង។

- នោះគឺជាបន្ទប់ទឹកសិស្សស្រីណា!- គាត់និយាយទាំងដង្ហក់។ - តើឯងកំពុង..?

- គ្រាន់តែដើរមើលជុំវិញហ្នឹងទេតើ- រ៉ុនញាក់ស្មា។ - គឺរកមើលភ័ស្ដុតាង បងដឹងទេ...

ពឿរស៊ីឡើងមុខក្រហមក្នុងឫកពាមួយ ដែលធ្វើឲ្យហេរីនឹកឃើញដល់អ្នកស្រីវីស្លី។

- ចេញ...ពី...ទី...នេះ...ភ្លាម- ពឿរស៊ីឧទានឡើង ព្រមទាំងបោះជំហានវែងៗសំដៅមករកពួកគេ ហើយចាប់ផ្ដើមកៀរពួកគេទៅតាម ដោយទះពួកគេភ្លឹបៗនឹងដៃរបស់គាត់។ - តើឯងមិនខ្វល់ថាគេមើលមកយ៉ាងម៉េចទេវី? បែរជាមកទីនេះ ខណៈពេលដែលអ្នករាល់គ្នានៅញុំាអាហារពេលល្ងាច...

- ហេតុអ្វីបានជាពួកយើងមិនគួរមកទីនេះ?- រ៉ុនបន្លឺឡើងទាំងក្ដៅក្រហាយ ព្រមទាំងឈប់ដើរ ហើយសម្លក់មកពឿរស៊ី។ - ស្ដាប់ណា៎ ពួកយើងមិនដែលប៉ះឆ្មានោះទេ!

- នោះហើយគឺជាអ្វីដែលខ្ញុំបានប្រាប់ជីននី- ញៀរស៊ីតបរិញ្ញយ៉ាងម៉ឺងម៉ាត់។ - ប៉ុន្តែនាងហាក់ដូចជានៅតែគិតថា ឯងនឹងត្រូវគេបណ្ដេញចេញពីសាលា ខ្ញុំមិនដែលឃើញនាងកើតទុក្ខយ៉ាងដូច្នេះទេ ឃើញតែយំរហូត ឯងគួរតែគិតដល់នាងខ្លះផង រាល់សិស្សឆ្នាំទីមួយទាំងអស់សុទ្ធតែរំជើបរំជួលចិត្តហួសហេតុដោយសារតែរឿងនេះ...

- បងទេដែលមិនខ្វល់ពីជីននីនោះ- រ៉ុនពោល ដែលត្រចៀករបស់វាឡើងក្រហមឆ្អៅ។ - បងគ្រាន់តែព្រួយបារម្ភខ្លាចខ្ញុំធ្វើឲ្យបងលែងបានធ្វើជាប្រធានសិស្សតែប៉ុណ្ណោះ...

- ដកប្រាំពិន្ទុពីក្រុមហ្គ្រីហ្វិនដ័រ!- ញៀរស៊ីឧទានឡើងយ៉ាងកំបុតកំបុយ ដោយយកដៃទប់ផ្លាកប្រធានសិស្សរបស់គាត់។ - ហើយខ្ញុំសង្ឃឹមថា ឯងនឹងទទួលបានមេរៀនមួយ! មិនត្រូវធ្វើអារឿងស៊ើបអង្កេតស្អីគេនោះទៀតទេ បើមិនអញ្ចឹងបងនឹងសរសេរសំបុត្រប្រាប់ម៉ាក់ហើយ!

ហើយគាត់ក៏បោះជំហានវែងៗចេញទៅ រីឯផ្នែកខាងក្រោយករបស់គាត់ក៏ឡើងក្រហមដូចជាត្រចៀករ៉ុនដែរ។

*

ហេរី រ៉ុន និង ហឺម៉ាយអូនី ជ្រើសរើសអង្គុយកៅអីណា ដែលនៅឆ្ងាយតាមដែលអាចធ្វើទៅបានពីញៀរស៊ីនៅក្នុងសហសាលនាយប់នោះ។ រ៉ុននៅតែមានអារម្មណ៍មិនល្អ ហើយចេះតែធ្វើឲ្យប្រឡាក់លើក្រដាសកិច្ចការផ្ទះមុខវិជ្ជាវេទមន្តរបស់វារហូត។ នៅពេលដែលវាឈោងយកចង្កឹះទាំងមិនដឹងខ្លួនដើម្បីជំរះស្នាមប្រឡាក់ចេញ វាបែរជាបញ្ឆេះក្រដាសស្បែកចៀមនោះទៅវិញ។ ដោយហុយផ្សែងដូចជាក្រដាសកិច្ចការផ្ទះរបស់វាដែរ រ៉ុនក៏ទាញ សៀវភៅស្ដីអំពីមន្តអាគមសម្រាប់ថ្នាក់ដំបូងកំរិតពីរ បិទលាន់សូរផាំង។ ដែលធ្វើឲ្យហេរីភ្ញាក់ផ្អើលនោះគឺថា ហឺម៉ាយអូនីនៅតែបន្តស្រាវជ្រាវរឿងក្ដីនោះដដែល។

- តើអាចជានរណាម្នាក់ទៅ?- នាងបន្លឺឡើងដោយស្ងាត់ៗ ហាក់ដូចជាកំពុងតែបន្តនូវការសន្ទនាដែលពួកគេទើបតែបានបង្កឡើងអំបាញ់មិញអញ្ចឹង។ - តើនរណាទៅដែលចង់បន្លាច ជនអវេទ និង ជនដែលមានដើមកំណើតពីពួកលោកិយទាំងអស់ឲ្យចេញពីសាលាហុកវ៉ាតនោះ?

- សាកគិតទៅមើល- រ៉ុនពោលធ្វើពុតជាមិនដឹង។ - តើយើងស្គាល់នរណាគេដែលគិតថា ជនដែលមានដើមកំណើតពីពួកលោកិយ គឺជាមនុស្សថោកទាបនោះ?

វាសម្លឹងមើលហឺម៉ាយអូនី។ ហឺម៉ាយអូនីសម្លឹងមើលមកវាវិញ បែបមិនឯកភាពតាម។

- ប្រសិនបើឯងកំពុងតែនិយាយអំពីមេលហ្វ័យនោះ...

- ជាការពិតហើយ!- រ៉ុនឧទានឡើង។ - ឯងក៏ស្ដាប់ឮវានិយាយដែរ... "ពួកឯងនឹងជាអ្នកបន្ទាប់ហើយ អាពួកឈាមកខ្វក់!"...យ៉ាងម៉េច ឯងគ្រាន់តែសម្លឹងមើលមុខដូចកណ្ដុរដ៏គម្រក់របស់វាទៅ ក៏ដឹងថាគឺជាវាដែរ...

- មេលហ្វ័យ ជាទាយាទស្លីធើរីនរឺ?- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយទាំងសង្ស័យ។

- មើលទៅគ្រួសាររបស់វាមើល៍- ហេរីស្រដី ព្រមទាំងបិទសៀវភៅរបស់វាដែរ។ - មុំគ្នាគេហ្នឹងសុទ្ធតែនៅក្នុងក្រុមស្លីធើរីនទាំងអស់។ វាតែងតែអួតអាងជានិច្ចអំពីរឿងនេះ។ ហេងស៊យ ពួកគេអាចជាកូនចៅជំនាន់ក្រោយរបស់ស្លីធើរីនមែនហ្នឹង។ គ្រាន់តែឪពុករបស់វាក៏អាក្រក់ល្មមគ្រប់គ្រាន់នឹងអាចបញ្ជាក់បានទៅហើយ។

- ពួកគេអាចនឹងមានកូនសោចាក់ចូលទៅក្នុងបន្ទប់សម្ងាត់ជាច្រើនសតវត្សមកហើយ!- រ៉ុនបន្លឺឡើង។ - ប្រគល់តៗគ្នាមកពីឪពុកទៅកូន...

- អឺ- ហឺម៉ាយអូនីស្រដីយ៉ាងប្រុងប្រយ័ត្ន។ - ខ្ញុំគិតថា វាអាចទៅរួចដែរ...

- ប៉ុន្តែយើងមានភ័ស្តុតាងអ្វីបញ្ជាក់ទៅ?- ហេរីសួរទាំងងងឹតងងុល។

- ប្រហែលជាមានវិធីមួយ- ហឺម៉ាយអូនីតបយ៉ាងយឺតៗ ដោយទម្លាក់សម្លេងរបស់នាងឲ្យនៅខ្សោយជដែល ព្រមទាំងសម្លឹងមើលមួយឆ្វាច់ជុំវិញបន្ទប់នោះ ក្រែងលោប្រទះឃើញពៀរស៊ីមកជិត។ - ជាការពិតណាស់ វាគឺជាការលំបាកមួយ។ ហើយមានគ្រោះថ្នាក់ទៀតផង ពិតជាមានគ្រោះថ្នាក់ខ្លាំងណាស់។ បើតាមខ្ញុំរំពឹងទុក ពួកយើងប្រហែលជាត្រូវធ្វើបំពាននិន័យសាលាប្រហែលជាហាសិបឯណោះ...

- ប្រហែលជាមួយខែក្រោយ កាលណាឯងមានអារម្មណ៍ចង់ពន្យល់ ចាំប្រាប់ពួកយើងឲ្យបានដឹង មែនទេ?- រ៉ុននិយាយយ៉ាងម៉ូម៉ៅ។

- មិនអីទេ- ហឺម៉ាយអូនីពោលយ៉ាងសោះកក្រោះ។ - អ្វីដែលពួកយើងត្រូវធ្វើគឺត្រូវចូលទៅខាងក្នុងសហសាលក្រុមស្លីតឺរីនឲ្យបាន ហើយសាកសួរមេលហ្វ៊យនូវសំណួរពីរបី តែធ្វើយ៉ាងម៉េចកុំឲ្យវាដឹងថាជាពួកយើង។

- ប៉ុន្តែរឿងនោះមិនអាចទៅរួចទេ- ហេរីបន្លឺឡើង ខណៈពេលដែលរ៉ុនអស់សំណើច។

- ទេ វាមិនមែនថាមិនបាននោះទេ- ហឺម៉ាយអូនីតប។ - អ្វីទាំងអស់ដែលពួកយើងត្រូវការគឺទឹកថ្នាំបំលែងកាយខ្លះៗ តែប៉ុណ្ណឹងគ្រប់គ្រាន់ហើយ។

- ស្អីគេ?- រ៉ុន និងហេរីបន្លឺឡើងព្រមៗគ្នា។

- ស្នេពបានបញ្ជាក់អំពីវាក្នុងថ្នាក់រៀនកាលពីពីរបីសប្តាហ៍មុន...

- តើឯងគិតថាពួកយើងមិនអាចធ្វើឱសថដែលល្អប្រសើរជាជាងស្តាប់តាមស្នេពទេរឺ?- រ៉ុនរអ៊ូរទាំតិចៗ។

- ឱសថនោះអាចបំលែងខ្លួនពួកឯងទៅជាអ្នកផ្សេងទៀត។ សាកគិតទៅមើល! ពួកយើងអាចបំប្លែងខ្លួនទៅជាសិស្សស្លីតឺរីនបីនាក់។ គ្មាននរណានឹងដឹងថាជាពួកយើងនោះទេ។ មេលហ្វ័យប្រហែលជានឹងប្រាប់យើងនូវរឿងខ្លះៗហើយ។ ឥឡូវនេះប្រហែលជាវាកំពុងតែអួតអំពីរឿងនេះហើយ ប្រសិនបើពួកយើងអាចបានស្តាប់ព្វានិយាយនោះ ជាប្រយោជន៍ល្អមួយ។

- អារបស់បំលែងកាយស្អីគេនេះស្តាប់មើលទៅដូចជាមិនស្រួលត្រចៀកសោះ- រ៉ុនស្រដីដោយចងចិញ្ចើម។ - យ៉ាងម៉េចទៅប្រសិនបើពួកយើងត្រូវក្លាយទៅជាសិស្សក្រុមស្លីតឺរីនបីនាក់ហូតនោះ?

- វានឹងអស់ប្រសិទ្ធិភាពហើយ បន្ទាប់ពីមួយរយៈពេល- ហឺម៉ាយអូនីនិយាយ ព្រមទាំងបក់ដៃរបស់នាងអោយរ៉ុនឈប់រអ៊ូទាំងអត់ទ្រាំមិនបាន។ - ប៉ុន្តែការទៅយកថ្នាំប្រភេទនេះពិតជាពិបាកខ្លាំងណាស់។ ស្នេពនិយាយថា វាមាននៅក្នុងសៀវភៅចំណងជើងថា ឱសថមានសក្តានុភាពបំផុត ហើយវាត្រូវគេទុកនៅក្នុងផ្នែកហាមឃាត់នៃបណ្ណាល័យ។

មានតែវិធីមួយគត់ដើម្បីអាចយកសៀវភៅចេញពីផ្នែកហាមឃាត់បាន៖ អ្នកត្រូវតែមានសំបុត្រអនុញ្ញាតចុះហត្ថលេខាដោយគ្រូម្នាក់ទើបបាន។

- ដូចជារកនឹកមិនឃើញពីមូលហេតុដែលតំរូវឲ្យចង់បានសៀវភៅនោះទាល់តែសោះ- រ៉ុនស្រដី - ប្រសិនបើពួកយើងមិនត្រូវទៅសាកល្បងបង្កើតឱសថអ្វីផង។

- ខ្ញុំគិតថា- ហឺម៉ាយអូនីបន្លឺឡើង - ប្រសិនបើពួកយើងនិយាយធ្វើដូចជាពួកយើងចាប់អារម្មណ៍ចំពោះទ្រឹស្តីបទនេះទៅប្រហែលជាពួកយើងនឹងមានឱកាស...

- អូ! ពុទ្ធោហ្អើយ! គ្មានគ្រូណានឹងចាក់បោកល្បិចកំប៉ិកកំប៉ុកហ្នឹងទេ- រ៉ុននិយាយ។ - សៀវភៅទាំងនោះច្បាស់ជាក្រាស់ណាស់ហើយ...